

РЕШЕНИЕ

№ 19577

гр. София, 28.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 45 СЪСТАВ, в публично заседание на трети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ГЕРГАНА К. ГЕОРГИЕВА**

при участието на секретаря **СИЛВИЯ К. ЗЛАТКОВА**
като разгледа докладваното от **ГЕРГАНА К. ГЕОРГИЕВА** Гражданско дело
№ 20221110148071 по описа за 2022 година

Предявени са обективно кумулативно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 500, ал.1, т.1 от КЗ и чл. 86 от ЗЗД с искане съдът да постанови решение, с което да осъди ответника да заплати на ищеца сумата от 1950,69 лв., представляваща изплатеното от ищеца обезщетение за застрахователно събитие, настъпило на 28.09.2018г. в гр. Варна, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба – 02.09.2022 г. до окончателното изплащане на сумата и сумата в размер на 610,67 лева – мораторна лихва върху главницата, за периода от 23.07.2019 г. до 22.08.2022 г. В исковата молба се твърди, че на 28.09.2018г. в гр. Варна, на ул. „Струга“ № 20 поради движение с несъобразена скорост и след употреба на алкохол на собственика на МПС марка „Ландровер Дисковъри“ с ДК № ***** е настъпило ПТП с шест броя автомобили, вкл. и паркираният автомобил "Мерцедес", модел "Спринтер 515", рег. № *****, по който били нанесени имуществени вреди, като бил съставен и Протокол за ПТП № 1698917/28.09.2018 г. Твърди се, че ответникът е управлявал посочения автомобил след употреба на алкохол с концентрация на алкохол в кръвта над допустимата по закон норма. Във връзка с инцидента при /фирма/ била заведена щета под № 1910012318, по която след извършена оценка на щетите по увредения автомобил е било определено застрахователно обезщетение в размер от 1925,69 лв., което било изплатено, затова претендира размера на изплатеното обезщетение. Моли съда да уважи исковата претенция. Прави искане за присъждане на сторените по делото разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор на исковата молба, с който ответникът оспорва исковете по основание и размер. Оспорва наличието на изключителна вина за ПТП. Сочи, че вина имал водачът лек автомобил "Мерцедес", модел "Спринтер", рег. № *****, паркирал в нарушение на чл. 93-99 от ЗДвП, затова релевира възражение за съпричиняване.

В съдебно заседание ищецът /фирма/, редовно призован се представлява от юрисконсулт Г. И., който поддържа исковата молба и моли за уважаване на исковете.

В съдебно заседание, ответникът К. В. М., редовно призован, не се явява, представлява се от адвокат Б. И., който поддържа отговора на исковата молба и моли за отхвърляне на исковата претенция.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото и по свое вътрешно убеждение на основание чл. 12 от ГПК и чл. 235, ал. 2 от ГПК, намира от

фактическа и правна страна следното:

За успешно провеждане на иска с правно основание 500, ал.1, т.1 от КЗ в доказателствена тежест на ищеца бе да докаже 1) настъпване на описаното в исковата молба застрахователно събитие – ПТП; 2) наличието на сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, валиден към датата на ПТП, по силата на който ищецът е изплатил застрахователно обезщетение, задължавайки се да застрахова гражданската отговорност за вреди на сочения за виновен водач; 3) отговорност на застрахования при ищеца водач за причиняване на ПТП, за което следва да бъдат установени изискуемите елементи на непозволено увреждане: деяние, причинено от ответника при управление на ППС, с концентрация на алкохол в кръвта над допустимата по закон норма, противоправност, вреди, причинна връзка между деянието и вредите и вина на прекия причинител /последната се презумира по арг. от чл. 45, ал. 2 ЗЗД/; и 4) размер на претърпените вреди. В тежест на ответника при установяване на горните факти бе да докаже погасяване на дълга чрез плащане.

Не е спорно в производството, че е налице валидно към датата на процесното ПТП застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, сключена за л.а. „Ландровер Дисковъри“ с ДК № *****, застрахователна полица № BG/02/117003189339, с валидност към датата на ПТП.

Страните нямат спор и от доказателствата се установява, че към датата на възникване на процесното ПТП е съществувал договор за застраховка „Каско“ – за автомобил "Мерцедес", модел "Спринтер 515", рег. № ***** по полица с № 18-0300/030/5000891, при трето по делото лице – /фирма/, с период на покритие от 04.09.2018г. до 03.09.2019г., по която е било изплатено застрахователно обезщетение по претенция с № 0500793986 в размер на 1925,69 лева от застрахователя – /фирма/ по повод случило се на 28.08.2018г. в гр.Варна ПТП. За платеното на пострадалото лице обезщетение застрахователят по имуществената застраховка е сезирал ищеца, с покана за доброволно изпълнение /л.31/ като застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ на водача на виновния за случилото се лек автомобил „Ландровер Дисковъри“ – ответната страна да заплати сумата в размер на 1925,69 лева, която не се спори, че ищецът му заплатил.

От приетия на л. 97 Протокол за ПТП, съставен от мл. инспектор при ПП - Варна, бланкетен № 1698917/28.09.2018 г., се установява, че на 28.09.2018 г. в гр. Варна, на паркинг, находящ се на ул. „Струга“, е настъпило ПТП, при което К. В. М., управлявайки л.а. марка „Ландровер Дисковъри“, с ДК № *****, при движение с несъобразена скорост и поради употреба на алкохол, блъска паркиралите вдясно 6 броя автомобила, един от които е и автомобил „Мерцедес“, модел „Спринтер 515“, рег. № *****. Отчетено е наличие на алкохол в кръвта на водача К. М. от 1,19 промила. Протоколът е подписан от двамата участници и от актосъставителя, като авторството на изявленията не е оспорено. Също така, за деянието на ответника се установява и от приетия по делото талон за изследване, АУАН с № Д876789/28.09.2018г., НП № 18-0819-006606/12.12.2018г., както и решение № 1822 от 10.10.2019г., постановено по НАХД № 2029/2019г. на ВРС, 3-ти състав, влязло в законна сила на 31.10.2019 г., с което се потвърждава цитираното наказателно постановление за нарушение на чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП и чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП, а именно за управление на МПС под въздействие на алкохол над 0.8 до 1.2 промила.

Протоколът за ПТП, като официален свидетелстващ документ не се ползва с обвързваща доказателствена сила относно отразения в него механизъм на злополуката и поведението на участниците в нея, поради което за тези обстоятелства и преди всичко за механизма на настъпване на инцидента и причинно следствената връзка между него и щетите е необходимо ищецът, който носи доказателствената тежест за това, да проведе пълно и главно доказване, което да създаде у съда сигурно убеждение в настъпването на твърдените факти. От допуснатата, изслушана и приета по делото съдебно авто-техническа експертиза, която не е оспорена от страните, се установява, че на 28.09.2018г., около 00:30 часа, лек автомобил „Ланд Ровер Дискавъри“, с рег.№ *****, се е движил по ул. „Струга“, и в района на № 20, поради движение с несъобразена скорост, водачът е

реализирал ПТП последователно с паркираните от дясната му страна леки автомобили: „Мерцедес 200 Е“, с рег.№ *****, „Тойота Аурис“, с рег.№ *****, МПС „Хонда“, с рег.№ *****, „Тойота Авенсис“, с рег.№ *****, „Ауди А 3“, с рег.№ ***** и „Мерцедес Спринтер 515“, с рег.№ *****. Експертът заключава, че всички увреждания по автомобил Мерцедес Спринтер 515“, с рег.№ *****, се намират в пряка и причинно - следствена връзка с настъпилото ПТП, като стойността, необходима за възстановяването му, изчислена на база средни пазарни цени към датата на ПТП е 2115,40 лв. На така поставения от ответника въпрос към вещото лице дали на процесното място е било разрешено паркирането и спазени ли са изискванията за престой, спиране и паркиране от страна на водача на л.а. „Мерцедес Спринтер 515“ с ДК № *****, вещото лице не дава отговор, като заключава, че поради констатирани ремонтни дейности на мястото на настъпване на произшествието не може да се придобие визуална представа за налично знаково стопанство на мястото на ПТП.

Съдът намира, че от събраните писмени доказателства по делото /в частност протокола за ПТП/ и изслушаната САТЕ, се установяват горепосочените обстоятелства, свързани с механизма на ПТП. Въз основа на гореустановената фактическа обстановка съдът намира, че ищецът доказва в настоящото производство настъпването на твърдяното ПТП, по описания в молбата начин, време и място, с участието на посоченото лице, че в резултат на същото са причинени описаните щети на процесния автомобил в причинна връзка с ПТП, че е заплатена стойността на имуществените вреди от ищеца, противоправното поведение на ответника, като участник в ПТП, както и размерът на вредите. Събраните по делото доказателства установяват по безспорен начин поведението на ответника в качеството му на виновен за реализирането на ПТП водач и обстоятелството, че управлявал МПС след употреба на алкохол, което безспорно се установи от протокола за ПТП, подписан от ответницата без възражение и решение № 1822 от 10.10.2019г., постановено по НАХД № 2029/2019г. на ВРС, 3-ти състав, влязло в законна сила на 31.10.2019 г., с което се потвърждава НП № 18-0819-006606/12.12.2018г., с което е наложена глоба на ответницата за нарушение на чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП и чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП – а именно за управление на МПС под въздействие на алкохол над 0.8 до 1.2 промила.

По делото не се установи съпричиняване от страна на водача на л.а. „Мерцедес Спринтер 515“ с ДК № *****, доколкото остана недоказано възражението на ответника за липса на разрешение за паркиране на увреденото МПС на мястото на процесното ПТП. Съгласно чл. 51, ал. 2 от ЗЗД ако увреденият е допринесъл за настъпването на вредите, обезщетението може да се намали. При определяне размера на обезщетението по реда на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД от значение е наличието на причинна връзка между поведението на пострадалия и настъпилия вредоносен резултат, а не и вината на увредения, като в този смисъл е т. 7 от ППВС № 17/18.11.63 г. и ТР № 88/12.09.62 г. на ОСГК, които са задължителни за съда, както и трайната съдебна практика. Съпричиняване на вредите в настоящия случай ще е налице ако със свое противоправно деяние водачът на увреденото МПС, наред с противоправното деяние на делинквента е допринесъл за настъпването на вредоносния резултат. Предвид събраните доказателства не се доказва противоправно поведение на водача на увредения автомобил по делото, тъй като не се доказва той да е паркирал автомобила при наличие на забранителен знак за това и доколкото в доказателствена тежест на ответника бе да докаже наличието на противоправно поведение от страна на водача на автомобил „Мерцедес Спринтер 515“, с рег.№ *****, което наред с противоправното поведение на делинквента да е допринесло за настъпването на вредоносните последици, възражението за съпричиняване следва че е неоснователно.

Доколкото размерът на вредите, според констатациите в САТЕ, е по-голям от претендирания, главният иск следва да се уважи в пълен размер.

Претенцията за мораторна лихва съдът намира за недоказана респ. неоснователна. При осъществяване на фактическия състав по чл.500, ал.1, т.1 от КЗ, в полза на изплатилия обезщетение застраховател се поражда регресно право, което обаче разгледано като задължение на виновния водач – в случая ответника, възниква като безсрочно, тъй като

процесното вземане няма определен падеж за плащане. На 11.07.2019г. ищецът е изпратил регресна покана до ответника чрез /фирма/, която обаче на 23.07.2019г. се е върнала с отбелязване, че не е непотърсена от получателя. Преценката за редовността на връчването се извършва според уредените в Общите правила начини на доставяне и на удостоверяване на получаването на пощенските пратки. Съгласно Общите правила за условията за доставяне на пощенските пратки, удостоверителна сила за получаване на съобщението има осъществено връчване в случаите на препоръчана пощенска пратка, която е доставена на адреса на получателя срещу подпис (чл. 5, ал. 1 от Общите правила) или на пълнолетен член на домакинството на получателя, живеещ на адреса, срещу подпис и документ за самоличност (чл. 5, ал. 2 от Общите правила). Удостоверителното изявление на пощенския оператор за това че пратката е непотърсена не презумира недобросъвестното поведение на получателя (например укриване или отказ за получаване или узнаване на съдържанието на съобщението), тъй като последният не е страна по договора между подателя и пощенския оператор. В случая, в сключения между страните договор не е предвидено, че изявлението на едната от страните ще се счита за достигнало до другата страна, без фактически същото да е получено. Такава клауза, която фингира недоставено или само изпратено съобщение като получено, би била в съответствие с принципите на добросъвестно упражняване на правата на кредитора, ако ясно разписва определени предпоставки и/или фактически констатации, при наличието на които ще се счита, че е положена дължимата грижа, както и ако според договора опитът за предаване на съобщението (на адрес или на адресат) се приравнява на фактическото му получаване. При тези обстоятелства, не може да се приеме, че на 23.07.2019г. ответникът е бил надлежно поканен да плати задължението и е изпаднал в забава за плащането, доколкото поканата не е реално получена и същият не е узнал за нейното съдържание. Или искът за обезщетение за забава е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Съдът е надлежно сезиран от страните за присъждане на разноски, които с оглед частичното уважаване на исковите претенции следва да бъдат присъдени и на двете страни на основание чл 78, ал.1 и ал.3 от ГПК. Ищецът е доказал такива в размер на 128,03 лв. за държавна такса, 300 лв. депозит за експертиза и претендира юрк. възнаграждение, което съдът на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 37 от ЗПП, вр. чл. 25, ал.1 от Наредбата за правната помощ определя в минимален размер от 100 лв. Или на ищеца съобразно уважената част от исковите от общия размер на разноските – 528,03 лв., следва да му се присъдят 402,14 лв. Процесуалният представител на ответника претендира присъждане на адвокатско възнаграждение в хипотезата на чл. 38, ал. 2 ЗАдв. за извършена безплатна процесуална защита. В предвид че ответникът действително е представляван от адвокат в горепосочената хипотеза, на последния следва да се присъди възнаграждение, което следва да бъде определено в размер на 556,14 лева, като на адвокат Б. И. от САК съобразно отхвърлената част от исковите следва да му се присъди адвокатско възнаграждение в размер на 132,59 лв.

При гореизложеното и на основание чл.235 от ГПК Софийски районен съд
Така мотивиран, съдът:

РЕШИ:

ОСЪЖДА К. В. М., ЕГН *****, ДА ЗАПЛАТИ на /фирма/, ЕИК *****, сумата в размер на 1950,69 лв., представляваща изплатеното по договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, застрахователно обезщетение за вреди по л.а. "Мерцедес", модел "Спринтер 515", рег. № *****, в резултат на ПТП, настъпило на 28.09.2018г. в /АДРЕС/, за което при ищеца е образувана щета № 1910012318, и ликвидационни разноски, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба – 02.09.2022 г. до окончателното изплащане на сумата, като ОТХВЪРЛЯ иска за сумата от 610,67 лева, представляваща мораторна лихва върху главницата, за

периода от 23.07.2019 г. до 22.08.2022 г.

ОСЪЖДА К. В. М. ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на /фирма/, ЕИК *****, сумата в размер на 402,14 лева, деловодни разноси съобразно уважената част от исковете на основание чл. 78, ал.1 от ГПК.

ОСЪЖДА /фирма/, ЕИК ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на адв. Б. Ц. И., ЕГН *****, с адрес на упражняване на дейността в /АДРЕС/, сумата в размер на 132,59 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за извършено безплатно процесуално представителство на ответника в производството.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от съобщаването на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____